

הם שמו את הכיצות. אלוהים החליט מי יהרג. גם אחרי שהכניס את חבריו לכלא, לא ברת. הוא נתן לאלוהים הזדמנות, ואלוהים עזר

יצא מהכלא, אבל לא הצליח. כפאט ליסט הוא לא עזב את הארץ ולא ברה מיפו. הוא המשיך לעבוד בחנות-הגר עינים המיטפתית, אבל המיטרה חשדה כי המשיך גם לסחור בסמים ביפו. כאשר העיד כחיל במישפט המפור צצים, תהו כולם על מניעיו לפשע. התובעת, רבורה ברלינר (כיום שופטת שלום), אמרה אז כי הוא רצח מכיוון שרצה לנקום את דם אחיו. עורכי-הדין דן שיינמן, סניגורו של שניר, אמר אז כי כחיל רצח מכיוון שהוא סוחר-סמים ומסוכן במילחמות, בין כנופיות, וסניגורו של מוחמד טורק, עורכי-הדין מי איר שפציר, אמר שהוא רצח מכיוון שהוא לאומני קיצוני, שרצה להרוג י-הורים.

עורכי-הדין דן שיינמן: "אתה מצטער על מעשיך?" וחסן ענה: "לא. מה יש להצטער? זה כבר קרה!" הסניגור הטיח בפניו: "אתה רוצה בדם קר. אתה רוצה כמו שאדם אחר יוצא לטייל בשפת-הים?" חסן הכיט בו בעיניים נעלבות. שותפו של כחיל לכנופיה, מוחמד שניר, גם הוא בעל עבר מעניין. בתחילת שנות ה-60, כאשר היה עדיין נער, נאשם שניר ברצח אשה צעירה, קרר בתמישפחה, שגופתה נמצאה בבאר. הוא ועוד אדם נעצרו והועמדו לדין באשמת רצח. העדות המכריעה נגד שניר היתה עדותו של שותפו-לפשע, שישב איתו במעצר. אולם לפני תחילת המישפט התאבד העבריין השני, ושניר יצא חופשי מחוסר-הזכות.

לנית. הם בחרו בקורבנות ללא כל שיקול גיוני. היו אומנם כאלה שהשניים חשדו בהם כי היו מעורבים באיוושהי צורה ברצח אחיהם, ולכן מילכדו את מכוניותיהם. אבל הם הפעילו את כוונותיהם נגד כל מי שלא מצא חן בעיניו, ואף בחיי בנימין זיגל ניסו להתנקש. הם לא התייצבו אף פעם אחת באקדח שלוף מול קורבנותיהם. היתה להם שיטה, שבגללה כונו "המפוצצים מיי-פוי". הם היו נוהגים למלכד את מכוניות קורבנותיהם ואת בתיהם. מאחר שמילכוד מכוניות ובתים אינו דבר בטוח, ולא ברור מי יפעיל את המכוניות או ייכנס ראשון לבית, היו חברי הכנופיה "פאטליסטים". כאשר נהרגו במיקרה אם וילדה קטנה במכונית שמילכדו

אחיו הבכור של חסן, חאג' כחיל, היה בשנות ה-70 סוחר-סמים גדול בייפו. אבל הוא שמר את עיסוקו לעצמו, ולא רצה לערוב בו את אחיו הקטנים. עד מותו של חאג' היה חסן בעל חנות-מכולת ביפו, שעשה עסקים משגשגיים. המהפך בחייו של חסן חל עם מותו של אחיו הבכור. חסן ראה את הרוצחים רעוליהפנים מכוונים את נשקם ורוצחים את אחיו חאג', ופוצצים את אחיו השני. מאז הפך בעל-המכולת הי שקט לרוצח. חיצונית לא חל בו כל שינוי. הוא היה קם בבוקר השכם, כדי למכור חלב ולחם לעקרית-הבית בשכונה, וחיוכו החביב לא מש מעל פניו. אבל בתוכו

השבוע לחסן כחיל, מאמת את אמונתו בגורל. גם אחרי משיהו ריה בכיסנו שני כדורים, לא מת הצעיר השחרור. משהו הביא אותו לבית-חולים ושם, אחרי ניתוח מסוכן, ניצלו חייו. "אינני כורח מיפו", אמר לפני ששנים, "כי אם אלוהים ירצה, הוא יפגע בי בכל מקום שבו אהיה". הוא אמר זאת אחרי שמסר את עדותו נגד שותפיו מ-כנופיית המפוצצים" מיפו, ויחד מעל דוכן-העדים. בתחילת שנות ה-80 היה חסן כחיל, כן למיטפתחה ערבית יפואית נודעת, שותף לרציחתם של שלושה גברים ר אשה אחת. הוא גרם לפציעתה של

הפאטליסטי

חסן כחיל (מימין) חיך כשהודה בארבע רציחות. מוחמד שניר (למעלה מימין, ליד מוחמד טורק) לא הבין את ההומור, כשהלך ל-12 שנות מאסר

כאשר נעצר השבוע עות'מאן שניר, אחיו הצעיר של מוחמד, בחשד כי הוא שפצע קשה את חסן כחיל, חזר סניגור רו. דן שיינמן, על הטענות הישנות ש-הועלו במישפט המפוצצים מיפו ב-1981. הוא אמר שאין זה סביר כי מייד עם צאתו מבית-הסוהר ישלח שניר מישוה להתנקש בכחיל, מכיוון שהוא יהיה החשוד הראשון. הוא הזכיר את עברו של כחיל, את הרציחות שביצע כמיסגרת המפוצצים ואת סחר-הסמים שניהל, את מילחמת-ההנקמה שערך כג-לל רצח אחיו הבכור ואת לאומניותו. בכל הדברים הללו ראה הסניגור מניי עים מספיקים לעשרות אנשים להתנקש בחייו של חסן. לכן ביקש לשחרר את עות'מאן. בית-המישפט לא נענה לו, ואחיו הצעיר של מוחמד שניר נש-לח למעצר, עד שיתברר את מי שלח אלוהים לפצוע את חסן כחיל. מוחמד שניר טרם אותר עליידי ה-מישטרה, ועל כן לא נחקר ולא נעצר. **אילנה אלון**

מאז חי שניר ביפו, עבר ופירנס את מישפחתו העניפה, ואחר-כך הסתכך בעולם הפשע. הוא נשוי לאשה ילידת ג'לג'וליה, ועוד לפני מישפט כנופיות המפוצצים החליט לעזוב את יפו ולעבור לגור מ-שם. כדי להתרחק מ-החברה של יפו והלחצים שלה, בעיקר בות עדותו של חסן כחיל זוכה אומנם שניר מרוב ההאשמות, אבל נדון ל-12 שנות-מאסר. נשיא-המדינה הפחית שנתים מעונשו. לפני חודשיים יצא שניר מבית-הסוהר, אחרי ניכוי שליש מעונשו. **בחזרה לגרעינים** **עוד לפני** שהשתחרר, היה שניר יוצא לחופשות ארוכות מהכלא ו-חזור בזמן, ללא כל בעיות. אבל בלב מיטפתת כחיל קינן תמיד החשש, כי כאשר יוכל, ינקום שניר בחסן על שש-לח אותו לכלא. יש אומרים כי כחיל ניסה לעשות סולחה עם שניר בטרם

כדי להרוג את האב, אמר מוחמד שניר לחבריו: "אלוהים לוקח את מי שהוא רוצה!" הפאטליסטים היה הקו המנחה. אם מט-ען שהטמינו במכוניות של עבריין יפו אי, מיקו לוי (שנהרג לאחר-מכן) לא התפוצץ. הרי שאלוהים לא רצה בכך, ולכן מילכדו מכונית אחרת. אם לא מצאו את מכוניתו של בנימין זיגל במקומו הקבוע, סימן שאלוהים ייע-את חומרה-הנפץ למכונית אחרת. במיקרה אחד מילכדו חברי-הכנו-פיה מכונית ליד בית חמותו של חסן. הוא היה מודאג בתחילה, מכיוון שבניו הקטנים משוטטים במקום בכל שעות היום, והם עלולים להיפגע בפיצוץ, אבל מוחמד שניר הרגיע אותו בתשור-בה הקבועה: "זה בירי אללה, הוא יבחר את הקורבן". ואומנם, המכונית התפר-צה, אדם אחד נהרג, וילדיו של חסן לא נפגעו. לאחר שסיים חסן את עדותו המח-רידה, שאל אותו סניגורו של שניר,

רחשה השינאה וההחלטה לנקום. "הח-לטתי שלא להעיד במישפט נגד רוצחי אחי, אלא להקדיר את הנקמה בעצמי" סיפר. **אלוהים מפוצץ** **אחרי מות** אחיו ירש חסן את ממלכת-הסמים שלו, וכך נכנס לעולם-הפשע של יפו. הוא התחבר עם מוחמד שניר, שגם הוא כן למיטפתחה מכובדת ביפו, ואשר גם אחיו נרצח באופן אכזרי מאוד. רוצח מצוייד בגרון חדר לבית-המיטפתחה, הרג את האח ופצע קשה את האשה והילדים. גם רוצחו של חאג' כחיל וגם רוצחו של שניר לא נמצאו מעולם. האחים, כמט-למים נאמנים, לקחו על עצמם את ה-קמה. יחד עם מוחמד טורק ובסאם מאח-ג'נה אירגנו הצעירים מיפו כנופיה קט-

ילדה, ולכריתת רגלה של אשה נוספת. על מעשיו אלה היה צפוי לעונש של מאסר-עולם, אבל הגורל האיר לו פי-נים. סניגוריתו, איילת שקר, הצליחה להשיג עבורו הסכם של ערמרינה. כל עבירותיו נסלחו לו, והוא עלה לרוכך-העדים והפליל את חבריו, מוחמד שניר ומוחמד טורק. חסן כחיל הוא גבר נאה. יש לו אף סולר ושפתיים חושניות, כרס קטנה וחיך כובש-לכבות. גם כאשר עמד ל-יד רוכך-העדים וסיפר את כל מעשיו-הזוועה שהיה שותף להם, איי-אפשר היה לשנא אותו. הוא נראה כמו ילד טוב, צעיר המכבד את אביו ואמו, ולא כמו רוצח אכזרי. אבי מיטפתת כחיל היה שוטר, ש-עזר לכחות היישוב בימי-המנדט, ו-הוא גידל חמישה בנים, שלמדו בנתי-ספר ישראליים ביפו. חסן סיים בית-ס-פר עממי.